

BULÁNYI GYÖRGY

SZENTMISÉNK AZ ÓESZTENDŐ ESTJÉN

„...a gyermek ott növekedett és erősödött, bölcsesség töltötte el és Istennek kedve telt benne.”

Jézusom, telnek az évek, és úgy van rendjén, hogy mindenben Téged kövessünk; úgy van tehát rendjén, hogy növekedjünk és erősödjünk mi is. Az elmúlt hónapok során annyiszor kérdőjeleződött meg ez a „mi” szó, amit most nagyon alázatosan akarunk megvallani a színed előtt. **Mert mégiscsak az a tényállás, hogy mi is vagyunk;** és minden szándékunk szerint mi is részét akarjuk alkotni a Testnek, amely a Te tested, és amelynek Te vagy a feje. Mi is részesei vagyunk ennek a Testnek, és mi is növekedni és erősödni akarunk azon az egy Testen belül, amelyben velünk együtt nagyon sokan mások is vannak. Mások is.

A legalapvetőbb egységek, az édesapákból és édesanyákból és gyerekekből álló **családok** is részeit alkotják e Testnek. Az orvosok az emberi testet összekötő különböző pályákat, érpályákat és idegpályákat rendre meg tudják nevezni. E nagyon-nagyon sok pálya teszi az emberi test életét. A Te Testedet nehezebb így feltérképezni, de mégis az a nagyon sok kicsi összeműködő egység, mely valamiképpen mind egymásba kapcsolódik, ezek alkotják azt az élő Testet, amelyik Te vagy: a Te egyházadat. A biológiai alapú jézusi testet alkotó közösségek, a családok mellett ott vannak a nagyobb alakulatok, csoportok, s e csoportok között az **egyházközségek** és ezek sokszorozódásai. Ott vannak a **szerzetesrendek** is. Mi pedig nem vagyunk egyházközség, és nem vagyunk szerzetesrend; édesapa és édesanya és gyermekek által alkotott biológiai alapú közösség sem vagyunk. S ebben az összefüggésben akarok, Jézusom, most reá kérdezni, hogy mik is vagyunk akkor **mi** a Te Testeden belül. Jó húsz esztendővel ezelőtt XII. Pius pápa körlevélben tudtul adta, mint jogilag meghatározott közösségformát, az úgynevezett Institutum Saeculare-t, a **világi intézményt**. Ruha, rendház, közös élet nélküli, világban élő „szerzeteseket” akart a pápa ezzel a névvel egybefoglalni. Mi ilyen világi intézmény sem vagyunk.

Talán ebből kiindulva tudnám megfogalmazni azt, hogy mik vagyunk; mert ezt tagadva jutok el a pozitív megfogalmazáshoz. Nem vagyunk intézmény. De mi köt akkor bennünket össze, ha nem vagyunk intézmény, ha két fillér közös vagyunk sincs? Ha semmiféle magánjogi szerződés sem köti egyikünket a másikhoz? Ha mindenfajta látható következmény nélkül bármikor bármelyikünk veheti a kalapját, s meg se kell ismernie többé a másikat. Úgy elmehet, hogy evilági szempontból nézve semmi nyoma sem marad annak, hogy itt volt. Mi köt akkor mégis bennünket össze? Mik vagyunk tehát mi? **Azt hiszem, hogy mi barátság vagyunk.** Más értelemben használok most a szót, mint amilyenben az Értelmező Szótár. A barátság e szótár szerint két ember bensőséges kapcsolata. Én most a barátságot „társaság” jelentésben használok. S azért helyettesítem be a „társaság” szót a „barátság” szóval, mert a társaság szükségképpen tartalmazza az intézményt, viszont a barátság nem tűri el az intézményt. Még egy szót hozzá kell tennem ehhez a megjelöléshez: **jézusi barátság vagyunk mi.** Szeretném ezt egy kicsit elemezni. Csak addig vagyunk, amíg egymásnak a jóbarátai vagyunk. Abban a pillanatban, amikor megszakad a szívünkben a másik, a többiek iránt a

szerepet, már nem is vagyunk mi, csak voltunk. Voltunk valaha; múlt vagyunk és emlék. Ez a barátság, amely bennünket egymáshoz fűz, nem akármilyen barátság. Nem, mert azon az alapon jött létre, hogy egyenként, mindannyian külön-külön Jézusnak a barátai akarunk lenni, az Ő felszólítása teljesítéséért. Ennek a Jézussal kötött barátságunknak a szálán függ az egymáshoz fűződő barátságunk. Ha Jézussal való barátságunk megromlik, meggyengül vagy elvész, már csak ideig-óráig tudjuk fenntartani egymással a barátságot. Mindannyian tapasztaljuk saját magunkon, hogy a belőlünk kiinduló barátságot építő szeretet-szálaink erőssége közvetlen függvénye a Jézussal való barátságunk erejének.

Jézusi barátság vagyunk mi, a Krisztus nagy Titokzatos Testén belül, a nagyon sok ilyen egyéb jézusi barátság mellett **egy** barátság. Nekünk is az a dolgunk, ami a Szent Családon belül Jézusnak a dolga volt, hogy növekedjünk és erősödjünk. **Növekedtünk-e, erősödtünk-e az elmúlt esztendőben?** Az Istent szeretőknél minden a javukra válik. Minden, ami csak történik velünk. Nem tudom – mert ezt nem engedi látni az Isten –, hogy **I. testvérünk**, aki ebben az esztendőben hagyott el bennünket, az Égi Hazából mit tesz értünk. De azt tudom, hogy halálával legendává indult el válni azok számára, akik ismerték őt; és azt sem tudom, hogy ha közöttünk maradt volna ebben az esztendőben, miként vezetett volna embereket Jézus felé, de azt tudom, hogy legendává vált emlékének ereje van. Ebben az évben **két testvérünk súlyos betegsége**, Uram, kétszer is összeszorította a szívünket. Hálát adva megköszönöm Neked, hogy mind a két betegség alkalmul szolgált arra, hogy megtanuljunk egymást jobban szeretni, egymást jobban vállalni is. Nem csak ilyen betegségek pusztítottak rajtunk az elmúlt esztendőben. **A lélek betegségei is**. Köszönöm Neked, Uram, hogy a betegségből nem született gyűlölet. Köszönöm Neked, Uram, hogy egyetlen testvérünk sem fordított végérvényesen hátat Neked, és ennek a jézusi barátságnak. Köszönöm Neked, Jézusom, hogy még mielőtt az év befejeződött volna, **két testvérünk** hosszas szünet után eljutott Hozzád, és születésednek ünnepén **egyesült Veled** a szentáldozásban. Köszönöm a nyári lelkigyakorlatokat, amelyeken nem társasági, hanem **Jézus-barátsági határozatokat hoztunk**. Határozatokat önmagunkra vonatkozóan és nem másokra: mit vállalunk el egyenként a következő esztendőben. S még valamit meg kell köszönnöm Jézusom: ebben az esztendőben, amelyik az én életemben szellemi alkotás szempontjából eléggé üres esztendő volt, a **Karácsonyi Ajándékot**, amely nagy örömmel töltött el, mert ígérete annak, hogy ez a barátság nincs egy emberi személyhez kötve. Ennek a reménységemnek a megerősödését köszönöm legjobban Neked, Uram, s hálát adok ezért Neked eme év utolsó szentmiséjén. Ámen.